

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

一念神魔

หนึ่ง

ความคิด

นิพนธ์นิรันดร์

15

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

หลังจากต้องสู้รบตบมือกับศัตรูมากมายนับไม่ถ้วน ในที่สุดไปเสียวุ่น ก็สบโอกาสเหมาะในการตั้งหลักที่เมืองชุยหวงเสียที และได้ปรับปรุงกิจการ 'ร้านหลอมพลังจิตหนึ่งในใต้หล้า' จนชื่อเสียงระบือไกล ยิ่งมีความช่วยเหลือจาก ศิษย์รักอย่างไปเฮาด้วยแล้ว ทั้งกิจการและความรู้ด้านการหลอมไฟของ ไปเสียวุ่นก็ดูจะก้าวหน้าขึ้นเรื่อยๆ

ทว่าอุปสรรคนั้นเป็นเรื่องธรรมดาโลก แม้จะผ่านอุปสรรคมาแล้วร้อยครั้ง ก็ไม่ได้หมายความว่าจะไม่มีการที่ร้อยเอ็ด จึงไม่แปลกเลยที่ไปเสียวุ่นจะต้องเผชิญกับมารผจญอยู่ร่ำไป แต่ท่านผู้อ่านทั้งหลายอย่าได้กังวลไป เพราะไปเสียวุ่น ผู้เก่งกาจชาญฉลาดครั้งนี้มีพลังยิ่งใหญ่และไหวพริบปฏิภาณ ไม่ว่าจะเจอเรื่องอะไร เขาก็จะสามารถได้กลับได้สืบเท่าแน่นอน!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลงตินัมของฉีเต๋ย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิจินันตร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เจิ้งกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เก็นชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบ้ำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"ครานั้นที่เจ้ามาเปิดร้านแบบเดียวกันข้างร้านของข้า ข้าไปเฝ้าเคยพูดอะไรสักคำ
หรือไม่ เคยไปทูลทำลายนางของเจ้าหรือไม่ เคยชี้หน้าด่าเจ้าหรือไม่
ทุกความไม่เป็นธรรม ข้าเลือกจะนั่งเงียบ ทุกความขมขื่น ข้าเลือกจะกลืนกินไว้
เพราะข้ารู้ว่าข้าไปเฝ้าเพียงมาอยู่ใหม่ ไปมีเรื่องกับพวกเจ้าไม่ได้!
ต่อให้เจ้ารังแกข้า ข้าก็เลือกจะอดทนข่มกลืน อีกทั้งยามเจ้าเดือดร้อน
ต่อให้ข้าจะรู้นั่นคือโอกาสที่ดีที่สุดในการเล่นงานพวกเจ้า แต่ข้าไปเฝ้า
เป็นคนไม่ล้าเส้น รู้ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ!"

บทที่ 724

ตันมั่วยากหยดนิ่ง แต่ลมไม่หยุดพัดไหว*

เมื่อเห็นว่าการเริ่มรุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ จนถึงขั้นเพียงเปิดร้านก็มีคนมาเข้าแถวรอแล้วไม่น้อยทุกวัน ครึ่งหนึ่งในนั้นคือคนที่ได้ยื่นข้อเสนอเสียงอันโด่งดังของร้านจึงตั้งใจมาหลอมพลังจิตโดยเฉพาะ และยังมีคนส่วนหนึ่งที่มาเพื่อซื้อโอสถวิญญูณระดับสูงของที่นี่

เพราะถึงอย่างไรโอสถวิญญูณระดับสูงก็มีประโยชน์หลายด้าน ต่ออาจารย์ฝึกวิญญูณเกินกว่าโอสถวิญญูณระดับกลางจะเทียบเคียงได้ ยิ่งในร้านหลอมพลังจิตหนึ่งโน้ดห้าแห่งนี้ยังดูเหมือนว่าจะมีโอสถวิญญูณระดับสูงสะสมไว้มากมาย นี่จึงทำให้คนไม่น้อยมาเยือนด้วยใจเด่นไม่เป็นล้า

ทั้งหมดนี้ทำให้ร้านนี้ยิ่งโด่งดัง ระยะเวลาสั้นๆ เพียงสองเดือน ชื่อร้านนี้จึงกลายเป็นคำพูดติดปากในเขตแปดสิบเก้า อีกทั้งยังเริ่มแพร่ไปถึงเขตพื้นที่อื่นๆ ในบริเวณใกล้เคียงด้วย

ภายใต้สภาวะเช่นนี้ ต่อให้ร้านหลอมพลังจิตแห่งนี้ไม่ถึงขั้นมีรายได้เป็นกอบเป็นกำทุกวันก็นับว่าไม่ต่างกันเท่าใดนัก ยิ่งด้านการ

* ตันมั่วยากหยดนิ่ง แต่ลมไม่หยุดพัดไหว เป็นสำนวน หมายถึงสภาพการณ์หนึ่งไม่เป็นไปตามตั้งใจหวัง

เก็บสะสมผีร้ายก็ยิ่งทำให้ไปเสียวนอีกheim เขารู้สึกว่าหากยังเป็นอย่างนี้ต่อไป ผีร้ายจำนวนมหาศาลที่ตนจำเป็นต้องใช้ในการหลอมไฟก็จะเพียงพอแล้ว

ส่วนไปเฮ้าเองก็พอใจอย่างมาก ในระยะเวลาหลายเดือนนี้แม้จะมีคนนอกอยู่ด้วย แต่ทุกคนก็ล้วนรู้สึกว่าเขาคือวิญญาณทาสของไปเสียวน อีกทั้งต่อให้เขาจะทำท่าทางซึ่มกะทือ ทว่าในใจกลับลึงโลดอย่างมาก เพราะไม่ว่าจะเป็นช่วงก่อนหน้านี้นี้ยังมีชีวิตอยู่หรือหลังจากตายไปแล้ว เขาก็แทบจะใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพัง ในใจจึงปรารถนาจะได้ทำความรู้จักกับคนอื่นอย่างมาก

ตอนนี้เมื่อเห็นว่าร้านโด่งดัง ทุกวันได้พบเห็นคนมากมายเข้าๆ ออกๆ ในร้าน แม้ฐานะของตนจะเป็นอุปสรรคจนทำให้เขาได้เพียงแต่สื่อสารกับคนอื่นด้วยประโยคเรียบง่าย ทว่าเขาก็คงพึงพอใจมากอยู่ดี

เพียงแต่เมื่อร้านรุ่งเรืองขึ้นมาก็ย่อมเป็นเหตุให้บางคนเกิดความรู้สึก ทั้งยังเป็นการบีบคั้นกิจการของร้านอื่นๆ ที่ทำการค้าอย่างเดียวกันโดยไม่รู้ตัว ดังนั้นตลอดหลายเดือนมานี้ พวกที่มาสร้างปัญหาให้ก็มีไม่น้อยเช่นกัน

แต่เมื่อได้ไปเฮ้าช่วยพูดคุยและแก้ไข ปัญหาส่วนใหญ่จึงลุล่วงคลี่คลายไปได้ วิธีการของไปเฮ้าคือยินดีเสียเปรียบเล็กๆ น้อยๆ ขอเพียงไม่ส่งผลกระทบต่อกิจการก็เป็นพอ

ช่วงแรกเริ่มไปเสียวนยังไม่ได้สนใจ แต่ภายหลังพอคนที่มาหาเรื่องมีมากขึ้นเรื่อยๆ เขาก็เริ่มไม่สบายใจขึ้นมาบ้างแล้ว ยิ่งคิดถึงพลังบำเพ็ญและตัวตนของตัวเอง เขาก็ยิ่งอารมณ์เสียเข้าไปใหญ่

"ข้าเป็นถึงนายกองหมื่นแห่งกำแพงเมืองผู้ยิ่งใหญ่ หัวหน้าชั้นที่เมืองจี้กู่ยี้ ทั้งยังเป็นที่คู่บ่าเพ็ญของแม่ทัพใหญ่แห่งกองทัพผิยักษ์ ย่ามันเถอะ แม้แต่จี้กู่ยี้เองข้ายังกล้าจับตัวมาแล้ว ผู้มากฝีมือนับร้อยคน

ในกาหลอมวิญญานก็ล้วนถูกข้าลักพาตัวมาหมด ข้าทำกิจการของข้า
ดีๆ ไม่รังแกคนอื่นก็นับว่าไม่เลวแล้ว แต่เจ้าพวกลูกนกลูกกาเหล่านี้
กลับกลัमारังแกข้ารี!

ศิษย์ข้า นับแต่พุงนี้เป็นต้นไป หากยังมีคนมาหาเรื่องอีกจงเรียกข้า
ทันที ข้าจะจัดการพวกมันเอง"ไปเสียวนูนบอกความต้องการของตนให้
ไปเฝ้ารับรู้ ก่อนจะแค้นเสียงหึในลำคอ

หลายวันมานี้เขาสังเกตการณ์มาโดยตลอดจึงรู้ว่าคนส่วนใหญ่
ที่มาหาเรื่องล้วนมีพลังบำเพ็ญขั้นก่กำเนิดใหม่ในจำนวนนั้นมีผู้บำเพ็ญเพียร
ชั้นหลอมรวมอยู่ไม่น้อย นี่จึงทำให้เขาว่างใจได้เต็มที่ ความกล้าหาญ
จึงเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย

เมื่อเห็นว่าอาจารย์ของตนไม่พอใจ ไปเฝ้าก็ยิ้มเจื่อน ครุ่นคิดอยู่
ครู่หนึ่งก็เอ่ยเกลี้ยกล่อมด้วยความหวังดี

"อาจารย์ พวกเราเพิ่งจะมีชีวิตกันอย่างสงบสุขกับเขาเสียที่ อีกทั้ง
ตอนนี้กิจการของร้านก็ไม่เลว ข้าว่า...พวกเราอย่าหาเรื่องใส่ตัวเลย
ดีหรือไม่ขอรับ ท่านวางใจเถอะ ข้าจะจัดการเรื่องนี้ให้เอง"ไปเฝ้ารีบเอ่ย
เกลี้ยกล่อมอีกฝ่าย เขากลัวความสามารถในการหาเรื่องของอาจารย์
ตัวปลอมผู้นี้จริงๆ เมื่อนึกถึงภาพเหตุการณ์ความวุ่นวายที่เกิดขึ้น
ในกองทัพผียักษ์ และยังมีเรื่องที่ตัวเองไปได้ยินมาในเมืองจวักยุ ไปเฝ้า
ก็เต็มไปด้วยความตื่นตระหนก เพราะทุกครั้งที่อาจารย์ของเขาคนนี้มี
ท่าทีที่เจ็บแค้นเพราะได้รับความไม่เป็นธรรมเมื่อไร นอกจากจะทำให้
เขาไม่รู้จักหวั่นหรือร้องไห้ได้แล้ว ยังรู้สึกระอาใจมากด้วย

"จะทำเช่นนั้นได้อย่างไร อาจารย์เป็นคนที่ยอมกล้ำกลืนต่อความ
ไม่เป็นธรรมอย่างนั้นรี!"ไปเสียวนูนถลึงตา

"อาจารย์ขอรับ ท่านก็เห็นว่าในนครแห่งจักรพรรดินี้ล้วนมีแต่ศัตรู
ของเรา เหล่าผู้มากฝีมือที่ถูกท่านจับไปคราวนั้นก็ล้วนอาศัยอยู่ที่นี้...

หากเราได้พบเราก็ทนเถอะนะขอรับ แทนที่จะให้มีเรื่องเพิ่มมากขึ้น ก็สู้ให้มีเรื่องน้อยลงจะดีกว่า" ไปเฝ้าถอนหายใจอยู่ในใจ ใช้ไม้ตาย โดยการยกเรื่องลูกหลานตระกูลสูงศักดิ์ที่ไปเสี้ยวจนเคยลักพาตัว ในคราวนั้นขึ้นมา

เมื่อประโยคนี้ดังออกมาก็ใช้ได้ผลทันที ไปเสี้ยวจนหน้าเปลี่ยนสี เล็กน้อย โพล่หนีไปถึงสภาพอนาจของเหล่าผู้มากฝีมือที่ถูกเขา จับตัวไป หากเขาอยู่ในเมืองจ้ก้วยก็ยังพอว่า แต่ตอนนี้มาอยู่ในถิ่นของ อีกฝ่าย เขาจึงเริ่มร้อนตัวขึ้นมาทันใด ทว่าภายนอกกลับไม่เปิดเผย ออกมามากนัก เพียงตบไหล่ไปเฝ้าแล้วหัวเราะฮาๆ

"อาจารย์เพียงล้อเจ้าเล่นเท่านั้น ไม่เลวๆ ความมั่งคั่งของศิษย์ข้า ช่างยอดเยี่ยมนัก แบบเดียวกับอาจารย์ในปีนั้น ข้าว่าเจ้าคิดถูกแล้ว อันที่จริงข้าเองก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน" ไปเสี้ยวจนกลับคำได้หน้าตาเฉย อีกทั้งขณะพูดนั้นสายตาฉายแววชื่นชมไปเฝ้า

เมื่อเห็นว่าไปเสี้ยวจนล้มเลิกความคิดแล้ว ไปเฝ้าถึงคลายใจลง แล้วก็ไม่ได้คิดจะเปิดโปงอีกฝ่าย แต่ยืมดาบหนีพูดคุยก้อยก้อยอยู่กับ ไปเสี้ยวจน ชีวิตแต่ละวันก็ผ่านพ้นไปอย่างนี้ ตอนกลางวันไปเฝ้าจะ รอรับลูกค้าอยู่ด้านนอก ส่วนไปเสี้ยวจนก็ทำสมาธิศึกษาตำรับหลอมไฟ ลิบหกลี

ยามค่ำคืนไปเสี้ยวจนจะนำอาวุธทั้งหมดที่ได้รับมาหลอมพลังจิต พร้อมกัน จากนั้นก็ศึกษาตำรับหลอมไฟลิบหกลีของตัวเอง ไม่นาน เวลาที่ผ่านพ้นไปครึ่งเดือน ในที่สุดวันนี้ด้วยความร่วมมือของไปเฝ้า ไปเสี้ยวจนก็เข้าใจวิธีการสร้างตำรับหลอมไฟลิบหกลีได้อย่างสมบูรณ์แล้ว

จากนั้นถึงได้เริ่มลงมือปฏิบัติจริง และด้วยกังวลว่าจะมีเรื่อง ไม่คาดคิดเกิดขึ้น คราวนี้ไปเสี้ยวจนจึงซื้อค่ายกลสกัดกันจำนวนไม่น้อย มาจากในเมืองซุ่ยหวง ทั้งยังใช้จ่ายมือเดิบซื้อค่ายกลวิญญูณที่เพียงพอ

จะคุ้มครองตระกูลหนึ่งมาจัดวางไว้ในห้องหลอมไฟด้านหลังเรือนพักของตัวเองอย่างแน่นหนาประหนึ่งสร้างกำแพงทองแดงผนังเหล็ก เมื่อพอจะวางใจได้บ้างแล้วจึงเริ่มตั้งใจหลอมไฟของตัวเอง

เพียงแต่ว่าการหลอมไฟสิบหกสีไม่ได้ราบรื่นนัก ต่อให้ไปเสียวูฉวนจะศึกษาตำราหลอมไฟจนทะลุปรุโปร่ง ทั้งยังมีไปเฝ้าคอยให้การช่วยเหลือก็ยังคงล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า ยังดีที่มีผีร้ายมากพอให้เขาเผาผลาญสุดท้ายเมื่อผ่านไปอีกหนึ่งเดือน ในที่สุดวันนี้เมื่อไปเสียวูฉวนโบกมือขวาหนึ่งครั้ง ไฟสิบห้าสีกลุ่มนั้นก็แผ่ออกไปกลืนกินผีร้ายจนกระทั่งเริ่มมีอีกสีหนึ่งเพิ่มขึ้นมา

ไปเสียวูฉวนตื่นเต้น พยายามข่มกลั้นอารมณ์ของตัวเองไม่ให้เกิดคลื่นกระเพื่อมไหวรุนแรงเกินไปนัก ทั้งยังตั้งสมาธิแน่นแน่วเพื่อควบคุมทะเลเพลิงรอบด้านอย่างระมัดระวัง ก่อนจะค่อยๆ หุบมันเข้ามาอยู่กลางฝ่ามือ เมื่อแบมือออกอีกครั้ง กลางฝ่ามือของเขาก็ได้ปรากฏ... ไฟสิบหกสีกองหนึ่ง!

"สำเร็จแล้ว!" ไปเสียวูฉวนหัวเราะว่า ยากจะระงับความตื่นเต้นในใจต่อไปได้ ไฟสิบหกสีนี้เขาใช้เวลานานเกือบครึ่งปี เผาผลาญผีร้ายจำนวนนับไม่ถ้วน ในเรื่องนี้ไปเสียมีความดีความชอบสูงสุดถึงได้หลอมออกมาได้สำเร็จ หากเปลี่ยนมาเป็นคนอื่น อย่าว่าแต่ครึ่งปีเลย เกอร์ว่าต่อให้ใช้เวลาหลายสิบปีก็ยากจะทำได้สำเร็จ

เมื่อเห็นว่าไปเสียวูฉวนหลอมไฟสิบหกสีออกมาได้สำเร็จ แม้ไปเสียจะเหนื่อยล้า ทว่าในใจกลับปีติยินดี เขาเริ่มเข้าใจนิสัยของไปเสียวูฉวนมากขึ้นแล้ว รู้ว่าอาจารย์ของตัวเองผู้นี้ชอบฟังคนอื่นเอ่ยป้อยอ ดังนั้นจึงเดินเข้าไปหาอีกฝ่ายพร้อมพูดแสดงความยินดีด้วยรอยยิ้ม

ไปเสียวูฉวนหัวเราะฮาๆ ดังลั่น ในใจเต็มไปด้วยความพึงพอใจ เมื่อลองหลอมอีกครั้งก็เริ่มค้นพบว่าโอกาสหลอมไฟสิบหกสีนี้ได้สำเร็จ

มีไม่มากนัก หลอมเจ็ดแปดครั้งมักจะสำเร็จเพียงครั้งเดียว แม้เขาจะไม่พอใจ แต่นี่ก็ถือว่าเป็นขีดสุดที่ทำได้ในตอนนี้อแล้ว

"เอาเถอะ ข้ามีฝีมือร้ายดั่งเยอะเยาะ แม้จะผลาญไปมาก แต่สุดท้ายก็ยังรู้วิธีการหลอมมันแล้ว" หลังจากไปเสียวุ่นลองคิดดู เขาไม่ได้พยายามหาข้อบกพร่องของมันออกมา เพียงแต่เรื่องการหลอมพลังจิตให้ตัวอ่อนกำเนิดใหม่ ไปเสียวุ่นใคร่ครวญดูแล้วก็รู้สึกว่าการวางเอาไว่ก่อน

แม้การหลอมตัวอ่อนกำเนิดใหม่จะทำให้พลังบำเพ็ญของเขาเพิ่มสูงขึ้น แต่ก็ชักนำความสนใจจากคนในแดนร่างเช่นกัน หากเรื่องบังเอิญเกิดขึ้นติดต่อกันสองสามครั้ง อย่าว่าแต่คนอื่นจะสงสัยเลย แม้แต่ตัวเขาก็จะเริ่มสงสัยตัวเองเหมือนกัน

"รอให้ข้าหลอมไฟลึบแปดสีหรือหลายสีกว่านั้นได้ก่อนแล้วค่อยหลอมตัวอ่อนกำเนิดใหม่ไปทีเดียวนะ พลังบำเพ็ญจะได้พาทะลุชั้นในชั่วพริบตา เช่นนี้ถึงจะมั่นคงมากกว่า" เมื่อตัดสินใจได้ไปเสียวุ่นก็พักผ่อนครู่หนึ่งแล้วจึงเริ่มศึกษาดำรับการหลอมไฟลึบเจ็ดสี ขณะเดียวกันไปเฝ้าก็เปิดร้านหลอมพลังจิตอีกครั้ง ร้านที่פקกิจการไปหนึ่งเดือนกว่าเมื่อเปิดร้านอีกครั้งจึงมีคนมากมายกรูกันมาจนร้านแทบระเบิด

เวลาผ่านไปอย่างช้าๆ ไปเสียวุ่นเห็นว่ากิจการของตัวเองดีขึ้นกว่าเก่า เห็นท่าทางพึงพอใจของไปเฮ่า ในใจเขาก็ยินดีอย่างมาก รู้สึกว่าตนสมกับเป็นผู้มากพรสวรรค์ที่ไม่ว่าจะไปอยู่ที่ใดก็สามารถลุดผงาดอย่างยิ่งใหญ่ได้อย่างแท้จริง นอกจากความปลงอนิจจังแล้วเขาก็ยังดื่มด่ำไปกับความสงบสุขเช่นนี้มากด้วย รู้สึกเหมือนตนเองอยู่เหนือข้อพิพาทใดๆ ประหนึ่งตัวเองคือผู้สูงส่งลึกลับที่มาซ่อนตัวอยู่ในโลกมนุษย์ สิ่งเดียวที่เสียดายก็คือการฝึกวิชากระดูกคงกระพันของตนแทบจะหยุดชะงักเพราะไม่มีพลังชีวิตมาใช้

แม้ว่าต้นไม้อยากหยุดนิ่ง แต่ลมไม่หยุดพัดไหว ไปเสียวนคิดจะอยู่อย่างสงบ แต่ในความเป็นจริงแล้วเมื่อชื่อเสียงของร้านค่อยๆ แพร่ออกไป เขาก็ถูกคนหมายหัวเอาไว้เนิ่นแล้ว

เวลานี้พื้นที่ใจกลางเมืองชุยหวง ภายในเรือนหุหราล้างหนึ่ง ในเขตเก่ามีคนอยู่หลายสิบคนกำลังนั่งล้อมวงกัน

คนเหล่านี้ต่างมีหน้าตาดูดีชวนมอง พลังบำเพ็ญก็ไม่ธรรมดา อย่างถึงที่สุด คนที่อ่อนแอที่สุดก็ยังอยู่ชั้นกำเนิดใหม่ช่วงกลาง และมีหลายคนที่เป็นถึงชั้นกำเนิดใหม่ขั้นสมบูรณ์แบบ หากคนที่คั่นหน้า พวกเขามาอยู่ที่นี่ เพียงมองปราดเดียวก็จะจำได้ว่าคนเหล่านี้ล้วนเป็นลูกหลานของผู้สูงศักดิ์ในเมืองชุยหวง ล้วนคือเหล่าคนที่ถูกขนานนามให้เป็นผู้มากฝีมือ

คนหนึ่งโน้นก็คือเสี่ยวหลางเสิน และยังมีอีกคนคือหลี่เทียนเซิง แม้แต่เมียวหลินเออร์ก็ยังอยู่ในกลุ่มคนด้วย

ทว่าตอนนี้หน้าตาของคนเหล่านี้กลับดำทะมึน ต่างคนต่างเสียวงัน ผ่านไปพักใหญ่เสี่ยวหลางเสินถึงกัดฟันพูดว่า

"ทุกคนคงรู้แล้วใช่หรือไม่ว่าเจ้าไปเฮ่าสมควรตายนั้นมาอยู่ที่เมืองชุยหวงของพวกเราแล้ว หากเขาอยู่ในกองทัพฝิ่ยกัซก็ยิ่งพอว่า แต่คนผู้นี้กลับมองข้ามหัวของพวกเราทุกคน ถึงขั้นกล้ามาเปิดร้านหลอมพลังจิตในเขตแปดสิบเก้า!"

"ข้าได้ยินมาว่าเขาถูกขับออกจากกองทัพฝิ่ยกัซ!" ทุกคนพากันเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันพูด ความโกรธแค้นที่มีต่อไปเสี่ยวจุนเข้มขันจนไร้คำบรรยาย เรื่องราวในกาหลอมวิญญาณคือฝันร้ายของพวกเขา ทั้งยังเป็นความอัปยศหยามเกียรติ เมื่อคิดว่าทุกคนล้วนถูกอีกฝ่ายลักพาตัวไป ทั้งอีกฝ่ายยังดูดซับพลังชีวิตของพวกเขาจนเกือบจะกลายเป็นซากคน ผู้มากฝีมือที่อับอายจนกลายเป็นโกรธจึงระเบิดไอสังหารรุนแรง

บทที่ 725

ให้เขาไสหัวออกไปจากเมืองขุขหลวง

"ไปเฮ้! ไร่ยางอายุได้ถึงขั้นนี้ ชื่อเสียงฉาวโฉ่ไปทั่ว อีกทั้งตอนอยู่ในเมืองจรัญยังทุจริตผิดศีลธรรม แย่งชิงภรรยาผู้อื่น รีดทรัพย์ชาวบ้าน คนเช่นนี้ก็ไม่ต่างอะไรจากเดนมนุษย์!"

"หลังจากเกิดเรื่องนั้นข้าเองก็ได้ไปสืบข่าวมาด้วย คนผู้นี้ไม่นับญาติกับผู้ใด สังหารบิดาแท้ๆ ของตัวเอง เช่นฆ่าพี่ชายร่วมสายเลือด บีบให้มารดาที่เลี้ยงมาต้องตาย เมืองจรัญตกอยู่ในสภาพอเนจอนาถก็เพราะเขา กล่าวได้ว่าสถานที่ที่มีเขาอยู่ ทุกสรรพชีวิตต้องมอดม้วย ตอนนี้เขามาอยู่ในเมืองขุขหลวงของพวกเรา ข้าจินตนาการออกเลยว่า เขาต้องสร้างหายนะให้แปดทิศแน่นอน!"

"แต่คนประเภทนี้กลับเป็นที่ชื่นชอบของจรัญยิ่ง!"

"หึ ขอเพียงกองทัพฝึกรบคุมครองเขาไม่ได้ ในเมืองขุขหลวงแห่งนี้ ข้าต้องแก้แค้นล้างความอัปยศที่เกิดขึ้นในกาหลอมวิญญานให้ได้!!" ทุกคนพากันกันด่าเจ้าคำซ้ำคำ แต่เมื่อนึกถึงความแข็งแกร่งของไปเสียวจุนรวมไปถึงเบื้องหลังของคนผู้นี้ พวกเขาก็ต่างรู้สึกอึดอัดตันใจ

แต่ผู้มากฝีมือในเรือนแห่งนี้ไม่ใช่ทุกคนที่ได้ไปกาหลอมวิญญาน

ยังมีคนบางตระกูลที่ไม่ได้เข้าร่วมการต่อสู้ในกาหลอมวิญญาณครั้งนั้น เมื่อได้ฟังก็เกิดความสงสัยใคร่รู้ในตัวของเขาไปเฝ้าที่ทุกคนชนเขียวเคียวฟัน พูดถึงด้วยความเคียดแค้นอย่างมาก

"ทุกท่านระวังกันเกินไปหรือไม่ ข้ายอมรับว่าไปเฝ้าผู้นี้ร้ายกาจจริง แต่ทุกท่านอย่าลืมละว่าที่นี่ไม่ใช่กาหลอมวิญญาณ ที่นี่คือเมืองชุยหวง คือศูนย์กลางอำนาจของพวกเรา!" ชายหนุ่มสวมชุดคลุมยาวสีชมพูอ่อน เอย่ขึ้นด้วยเสียงเรียบเฉย ในมือถือพัดอยู่เล่มหนึ่ง

พอเขาพูดจบ ทุกคนที่อยู่โดยรอบก็หันมามองเขาทันที

"หากพี่เงินมีวิธี ข้าผู้แช่เหล็กยืนดิมอบของรางวัลเพื่อแสดงความขอบคุณ!" หลี่เทียนเซิงลุกขึ้นประสานมือกล่าว

"ถูกต้อง ไปเฝ้าผู้นั้นไม่เคยพบพี่เงินมาก่อน หากท่านสามารถจัดการกับเขาได้จริง ข้าเสียวกลางเส้นก็ยินดีติดค้างบุญคุณท่านหนึ่งครั้ง!"

"แต่ไหนแต่ไรมาสหายพรตเงินสยงก็มีมือสูงล้ำกว่าผู้ใด ถ้าอย่างนั้น ก็ขอเชิญให้สหายพรตออกหน้าเถอะ"

"พี่เงิน โปรดช่วยจัดการให้หลินเอ๋อร์ด้วย" หลังจากที่มีบางคนเอย่ด้วยอารมณ์ตื่นเต้น บางคนเอย่ด้วยน้ำเสียงเจ็บแค้น บางคนเอย่ขอบคุณ ตรงๆ ชายหนุ่มชุดชมพูผู้นั้นก็สังเกตเห็นว่าแม้แต่เมียวหลินเอ๋อร์ก็เอย่มองตนด้วยดวงตาที่คลอไปด้วยน้ำตา เขาจึงพลันยกคิ้วขึ้นสูง

"หากพวกเราทำตามกฎระเบียบ การสังหารเขาอาจยากอยู่บ้าง แต่จะให้ขับไล่เขาออกไปจากเมืองชุยหวงนับว่าง่ายดายยิ่งนัก" ชายหนุ่มชุดชมพูคลี่ยิ้ม เคาะด้ามพัดลงบนโต๊ะข้างกาย นัยน์ตาเผยแววมามดมันเต็มที

"ทุกท่าน ขอเพียงพวกท่านให้ข้าเฝ้าโอสถวิญญาณจำนวนหนึ่ง ข้าก็รับรองว่าภายในหนึ่งเดือนนี้ คนผู้นี้ต้องไ้หัวออกไปจากเมืองชุยหวงแน่นอน!"

พวกเขาสีบลางเส้นดวงตาเป็นประกาย ไม่เอ่ยคำใดอีก หนึ่งคืนผ่านพ้นไปอย่างเงียบเชียบ เช้าตรู่วันต่อมาในเขตที่แปดสิบเก้า นอกย่านหลอมพลังจิตหนึ่งในใต้หล้าก็มีคนมาเฝ้ารออยู่เจ็ดแปดคน พวกเขาเตรียมจะรีบเข้าไปนัดหมายการหลอมพลังจิตล่วงหน้าทันทีที่ร้านเปิด

ไม่นานนักประตูใหญ่ของร้านก็ถูกไปเฝ้าผลักเปิด คนเจ็ดแปดคนนี้พากันฮึกเหิม ก้าวเดินเข้าไปในร้านอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลง ไปเฝ้าคั่นเคยกับการรับรองลูกค้าแล้ว จึงจัดการรับรายการหลอมพลังจิตมาอย่างคล่องแคล่ว

ภายในร้านไปเสี้ยวฉุนนอนฟูบอยู่หลังโต๊ะเก็บเงินด้วยความเกียจคร้าน บางครั้งก็เงยหน้ามองลูกค้าที่เข้ามา เวลาส่วนใหญ่เขามักจะใช้หมดไปกับการอนุมานตำรับหลอมไฟสิบเจ็ดสืออยู่ในสมอง

ไม่นานก็ล่วงเข้ายามสาย อาจารย์ฝักวิญญานเข้ามาในร้านอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย ไปเฝ้าจัดการรับรองทีละคนอย่างเป็นระเบียบทุกอย่างเป็นไปตามปกติ ไปเสี้ยวฉุนนั่งมองจนเริ่มหาวหวิด กำลังคิดว่าควรจะออกไปเดินเล่นข้างนอกสักหน่อยดีหรือไม่

ทว่าเวลานั้นเองนอกประตูใหญ่ก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามา ชายหนุ่มผู้นี้สวมชุดคลุมยาวสีชมพู ในมือถือพัดเล่มหนึ่ง พลังบำเพ็ญขั้นกำเนิดใหม่ช่วงปลาย การปรากฏตัวของเขาทำให้ทุกคนที่อยู่ในร้านใจสั่นทันที

เพราะบนร่างของคนผู้นี้ไม่เพียงแต่มีพลังอำนาจสูงส่ง ด้านหลังเขายังมีผู้เฒ่าติดตามมาอีกสองคน และผู้เฒ่าทั้งสองก็มีพลังบำเพ็ญไม่ธรรมดาเช่นกัน เป็นประหนึ่งผู้พิทักษ์ของเขาที่ให้การคุ้มกันขนบซ้ายขวา เดินเข้ามาในร้านพร้อมกัน

"ร้านหลอมพลังจิตหนึ่งในใต้หล้า? ช่างโอ้อวดตนเสียจริง!" ชายหนุ่มชุดชมพูเอ่ยเสียงเรียบเรื่อย เสียงนั้นดังไปรอบด้าน ลูกค้าคนอื่นๆ ที่

อยู่ในร้านพอได้ยินประโยคนี้นึกเข้าใจทันทีว่าอีกฝ่ายมาหาเรื่อง ดังนั้นจึงเริ่มหันมามองเรื่องสนุก

วิญญาณไปเฝ้าเองก็ถอนหายใจอยู่ในใจ รีบเดินไปรับหน้าคนที่สวนไปเสียวุ่นที่นั่งพับอยู่หลังโต๊ะก็เงยหน้าขึ้นกวาดตามองบนร่างของชายหนุ่มชุดชมพูคราหนึ่งด้วยความรู้สึกคุ้นเคยไม่น้อย

ความรู้สึกเช่นนี้ เหตุใดจึงคล้ายคลึงกับที่ข้ารู้สึกต่อผู้มากฝีมือในกาหลอมวิญญาณนัก ขณะที่ไปเสียวุ่นกำลังคิดอยู่ในใจก็ไม่รู้ว่าวิญญาณไปเฝ้าพูดอะไร นัยน์ตาของชายหนุ่มชุดชมพูผู้นั้นถึงได้เผยความดูดดื่มสะบัดปลายแขนเสื้อหนึ่งครั้งก็พลันมีพายุบ้าคลั่งพัดออกมาหอบร่างของวิญญาณไปเฝ้าเอาไว้

ไปเสียวุ่นหน้าดำคล้ำขึ้นมาทันใด สะบัดร่างหนึ่งครั้งก็หายวับไปจากหลังโต๊ะมาปรากฏอยู่ข้างกายวิญญาณไปเฝ้า ก่อนจะยกมือขวานขึ้นกดหนึ่งที่พายุรอบกายไปเฝ้าถึงได้สลายไป วิญญาณไปเฝ้าหน้าซีดขาวเล็กน้อย ร่างของเขาวราเลือนไปจากเดิม เห็นได้ชัดว่าพลังการสะบัดแขนเสื้อของชายหนุ่มชุดชมพูไม่ใช่เบาๆ

เมื่อเห็นความอ่อนระหอยโรยแรงของวิญญาณไปเฝ้า ไปเสียวุ่นก็เดือดดาลขึ้นมาทันที ตอนที่มองไปยังชายหนุ่มชุดชมพู นัยน์ตาของเขาจึงเผยประกายเย็นเยียบ

"พูดกันดีๆ ไม่รู้เรื่อง ต้องให้ลงไม้ลงมือใช่หรือไม่"

สายตานี้ทำให้ชายหนุ่มชุดชมพูใจสั่นขึ้นมาทันที หลังจากโพล่नิกไปถึงชาวล้อมากมายเกี่ยวกับคนเบื้องหน้าผู้นี้ หัวใจของเขาก็เต้นแรงขึ้นเล็กน้อย พลังอำนาจลดทอนลงไปจากเดิมนิดหน่อย

"ข้าผู้แซ่เงินไม่เคยใช้อำนาจรังแกผู้อื่น ในเมื่อร้านของเจ้าเปิดร้านรับลูกค้า ทั้งยังตั้งชื่อว่าร้านหลอมพลังจิตหนึ่งในได้หล้า ข้ามาหลอมพลังจิต เหตุใดถึงพูดว่าเต็มจำนวนที่รับหลอมแล้ว! นี่ไม่เท่ากับดูถูกข้า"

อย่างนั้นรี" ชายหนุ่มชุดชมพูรีบพูดออกมาทันที เสียงนั้นดังกังวาน ไม่เพียงแต่ดึงดูดสายตาจากคนในร้าน นอกร้านก็มีคนไม่น้อยที่พากันเมียงมองเข้ามาชมเรื่องสนุก

ไปเสียวฉุนหัวเราะหยัน กำลังจะอ้าปากพูด ทว่าวิญญาณไปเฝ้าที่อยู่ด้านข้างรีบจับแขนของไปเสียวฉุนเอาไว้ ชัดเจนว่าเขาเองก็มองออกว่าคนผู้นี้แตกต่างจากพวกคนที่มาหาเรื่องก่อนหน้านี้

ไปเสียวฉุนสุดลมหายใจเข้าลึก นึกถึงคำเกลี้ยกล่อมที่อีกฝ่ายเคยพูดกับตน แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าที่นี่ไม่ใช่เมืองจี้กู่ยี้ ดังนั้นจึงขมกลืนอารมณ์เอาไว้

"จะหลอมอะไร" ไปเสียวฉุนเอ่ยด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง

เมื่อเห็นว่าไปเสียวฉุนตั้งใจจะประนีประนอม ชายหนุ่มชุดชมพูก็พลันดวงตาเป็นประกาย มุมปากยกยิ้มหยัน มือขวาตบลงไปบนถุงเก็บของ ก่อนจะหยิบเอาหยกประดับสีม่วงชิ้นหนึ่งออกมา ทันทีที่หยกประดับนี้ถูกนำออกมาก็มีหมอกควันอบอวลไปทั่วด้านทันที พอจะมองเห็นได้ว่าข้างในคล้ายมีเงาร่างของมังกรวารีตัวหนึ่งที่กำลังร้องคำราม พอชายหนุ่มโบกมือหนึ่งครั้งมันก็กลายเป็นแสงสีม่วงเส้นหนึ่งที่มาปรากฏอยู่เบื้องหน้าไปเสียวฉุน

ที่น่าตะลึงยิ่งกว่านั้นก็คือบนหยกประดับชิ้นนี้มีลายเส้นสีเงินสิบเส้น น่าครันคร้ามอย่างยิ่ง เมื่อทุกคนมองเห็นต่างก็ใจเต้นกระหน่ำอย่างบ้าคลั่ง

"หยกประดับชิ้นนี้ผิวกิณญาณของมังกรวารีตัวหนึ่งเอาไว้ วัตถุที่มีวิญญาณอยู่ภายในเช่นนี้หลอมพลังจิตได้ยากที่สุด!"

"หลอมพลังจิตมาสิบครั้งแล้ว นี่คือการที่สิบเอ็ด...นับเป็นการเปลี่ยนแปลงตัวของอาวุธวิเศษเอง และเป็นหุบเหวที่ยากจะก้าวข้ามไปได้เช่นเดียวกัน!"

"กลัวก็แต่ว่าต่อให้เป็นชั้นสี่เหลืงก็ยังไม่กล้าลองทำงายๆ เพราะโอกาสล้มเหลวมีมากเกินไป" ขณะที่ทุกคนวิพากษวิจารณ์กันอยู่ นั้นไปเสียจนก็ถูกคิดขึ้นมาได้ เขาแสร้งทำทำเป็นเดือดเป็นแค้น เงยหน้า จ้องชายหนุ่มชุดชมพูเข้ม

ชายหนุ่มชุดชมพูยิ้มน้อยๆ เขาคาดการณ์ถึงเสียงฮือฮาของคนรอบด้านได้ตั้งแต่แรกแล้ว อีกทั้งสีหน้าไม่น่ามองของเจ้าคนที่อยู่เบื้องหน้าซึ่งเคยทำให้พวกผู้มากฝีมือเสียเปรียบมาก่อนก็ยิ่งทำให้เขาลำพองใจ นัยน์ตาของเขาจึงฉายแววเย้ยหยัน

"หลอมหยกประดับชั้นนี้ก็แล้วกัน ของชั้นนี้มีมูลค่าสูงมาก เจ้าห้ามทำเสียหายเด็ดขาด!" ชายหนุ่มชุดชมพูพูดเสียงเรื้อยเฉื่อย ทว่าในน้ำเสียงนั้นก็กลับแฝงให้เห็นถึงความอวดดี

"ข้าผู้แซ่ไปหลอมพลังจิต ตามกฎแล้วราคาที่ด้อยจ่ายจะคิดทบทวนไปตามราคาในแต่ละครั้งของการหลอมพลังจิต!" ไปเสียจนสะบัดปลายแขนเสื้อหนึ่งครั้งพลางกัดฟันพูด ในใจกำลังใคร่ครวญว่าจะวางแผนล่อลวงอีกฝ่ายอย่างไร

ชายหนุ่มชุดชมพูได้ยินอย่างนั้นก็คลี่ยิ้ม ครั้นแล้วจึงโยนเจดีย์เก็บวิญญาณออกมาทันที

"ไอสถิวิญญาณในนี้มากพอแล้ว เจ้าหลอมเถอะ ทำตามกฎของเจ้า หากเจ้าหลอมได้ในระดับที่ข้าพึงพอใจ ข้ายังสามารถจ่ายไอสถิวิญญาณให้เจ้าอีกสิบเท่า แต่หากเจ้าหลอมของของข้าพัง...ก็ต้องชดใช้!"

เสียงของชายหนุ่มชุดชมพูดังออกมา คนทั้งในและนอกร้านที่รอดูเรื่องสนุกต่างก็ตื่นตะลึงกันไปอีกครั้ง พึงรู้ว่าราคาลอมพลังจิตของร้านไปเสียจนนั้นเดิมทีก็สูงมากอยู่แล้ว แต่นี่ชายหนุ่มชุดชมพูยังยอมจ่ายให้อีกสิบเท่า ราคานี้เรียกว่าไร้คำบรรยายแล้ว ทว่าขณะเดียวกัน หากทำล้มเหลวค่าตอบแทนก็ต้องชดใช้ให้อาวุธชิ้นนี้

"นี่ถือเป็นการเดิมพัน..."

"แม้จะต้องชดใช้เมื่อล้มเหลว แต่หากทำสำเร็จขึ้นมา ผลพวงที่พวกเขาจะได้รับย่อมสูงมาก!"

"การเดิมพันครั้งนี้นับว่ายุติธรรม...ต้องดูว่าเจ้าของร้านจะกล้ารับคำท้าหรือไม่"

มุมปากของชายหนุ่มชุดชมพูยังคงมีรอยยิ้ม แต่ในใจนั้นหัวเราะหยัน ในเมื่อเขาออกปากว่าจะทำให้ไปเสียวณไลหั่วออกไปจากเมืองขุยหวง ภายในหนึ่งเดือน เขาก็คงมีชัยชนะอยู่แล้ว หยกประดับขึ้นนี้มองดูเหมือนปกติ ราคา ก็เหมือนจะไม่สูงมากนัก ทว่าแท้จริงแล้วความเป็นมาของมันไม่ธรรมดา นี่คือของที่เชื้อพระวงศ์มอบให้ หากต้องชดใช้จริงๆ จะตั้งราคามากน้อยเพียงใดก็ย่อมได้

อีกทั้งต่อให้อีกฝ่ายจะทำได้สำเร็จจริง เขาก็สามารถขอให้หลอมได้ใหม่อีกครั้ง เป็นเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ สักวันอีกฝ่ายก็ต้องพลาต และหากพลาตเมื่อไร เขาก็จะอาศัยโอกาสนี้สร้างความลำบากใจให้อีกฝ่าย ส่วนตนก็ชนะไปอย่างขาดลอย

และเขาก็เหี้ยมโหดยิ่งนัก ทั้งๆ ที่รู้ว่านี่คือการเดิมพันครั้งหนึ่ง แต่ไม่ยอมพูดออกมาให้ชัดเจนตั้งแต่แรก เขาตั้งใจว่าเมื่อหลอกให้ไปเสียวณเดินเข้ามาติดกับได้เมื่อไรก็ค่อยเอ่ยถ้อยคำที่ฟังไม่เหมือนเดิมพันแต่แท้จริงแล้วคือการเดิมพันออกมา

ต่อให้วันนี้ไปเสียวณปฏิเสธ วันพรุ่งนี้เขาก็จะมาอีก และยังคงความให้คนของตนเตรียมของทำนองนี้มาทุกวัน ขอเพียงอีกฝ่ายยอมรับคำท้า เขาก็เป็นฝ่ายชนะแล้ว

หากอีกฝ่ายปฏิเสธ ร้านนี้ก็ไม่สามารถหลอมพลังจิตให้คนอื่นได้อีกต่อไป สำหรับเขาแล้วนี่ก็คือชัยชนะอย่างหนึ่ง ถึงอย่างไรเขาก็ไม่ได้ใช้อำนาจรังแกผู้น้อย แม้จะเรียกร้องให้มีการชดใช้เมื่อล้มเหลว

แต่ในโลกแห่งการหลอมพลังจิต เรื่องอย่างนี้ก็เชื่อว่าจะไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน และเขาก็ยอมจ่ายเป็นสิบเท่า เมื่อเป็นเช่นนี้แม้แต่จิวอี้กู่เองก็ยังไม่พูดอะไรไม่ได้

ที่สำคัญที่สุดก็คือนี่เป็นเพียงก้าวแรกของแผนการเขาเท่านั้น ยังมีขั้นที่สอง ขั้นที่สามตามมา เป็นเช่นนี้ไปเรื่อยๆ เขาจึงมั่นใจมากพอ

บทที่ 726 ฉนวนพดไปแล้ว

"เจ้ากลัรับหรืม่!" คำพูดของชายหนุ่มชดชมพุส่อความเหี้ยมดหยัน
ไปเสี้ยวฉนวนกะพริบตาปริบๆ ลอบพูดกับตัวเองว่ายังไม่ทันรวาง
กับดักล่ออีกฝ่ายเสริจดี เจ้าคนชดชมพุนี้กลับเดินเข้ามาในกับดักของตน
เสียก่อนแล้ว ทั้งยังเห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายก็คิดจะวางแผนลั้กตนลงหลุม
ด้วย

คนผู้นี้ฉนวนหิตยิ่งนัก ดูท่ามูลค่าของหยกประดับชั้นนี้คงมาก
มหาศาล...อีกทั้งคำว่าพอใจหรืม่พอใจของเขาก็หมายความว่าด่อให้
ข้าทำสำเร็จแล้วหนึ่งครั้ง เขาก็คงยังจะให้ข้าหลอมด่อไปเรื้อยๆ...
ไปเสี้ยวฉนวนคิดมาถึงตรงนั้ฉนวนตาที่เปล่งประกายวาวบอย่างที่มีฉนวน
สังเกตเห็น สีหน้าของเขาเปลี่ยนแปลงไปทันใด ร่างก็ลั้่นสะท้านน้อยๆ
ลมหายใจหอบถี่ เค้นเส้นเลือดฝอยจำนวนไม่น้อยออกมาทางดวงตา
ทั้งคู่

"เหตุใดข้าจะไม่กลั!" ไปเสี้ยวฉนวนคำรามก้อง ลมหายใจหอบรว
คล้ายพยายามปกปิดอาการร้อนตัวของตัวเอง

"แต่เวลาที่ข้าหลอมพลังจิตให้คนอื่น หากสำเร็จหนึ่งครั้งก็จะด้อง

เก็บเงินหนึ่งครั้ง จะไม่เก็บรวบยอดทีเดียว หากเจ้าไม่มีโอกาสวิญญูณ ที่มากพอ ข้า..." ไปเสี้ยวฉุนรีบพูดต่อทันที ให้ความรู้สึกราวกับว่า ทั้งๆ ที่ไม่กล้ารับ แต่แสร้งวางท่าหากเจ้าจ่ายค่าตอบแทนไม่ได้ ข้าก็ไม่ยอมหลอมให้

"ได้สิ หากเจ้าทำสำเร็จหนึ่งครั้ง ข้าก็จะจ่ายค่าตอบแทนให้เจ้า หนึ่งครั้ง!" ชายหนุ่มชุดชมพูขมวดคิ้ว รู้สึกไม่ชอบมาพากลเล็กน้อย เพราะตอนนั้นเขากำลังบีบบังคับไปเสี้ยวฉุน แต่ขณะเดียวกันก็บีบตัวเอง ให้จุ่มมด้วย หลังจากที่เคยครุ่นคิดถึงแผนการของตัวเอง นัยน์ตาจึง เปล่งแสงวาวหนึ่งที่แล้วหัวเราะหยัน

เจ้าไปหาผู้นี้น่าจะเดาความคิดข้าออก แต่เขากลับเดาไม่ได้ถึง การตัดสินใจที่ข้าบอกกับทุกคน และยิ่งเดาไม่ได้ว่าข้าเตรียมการพร้อมแล้ว หากเขาหลอมพลังจิตครบสิบสี่ครั้ง อีกทั้งตั้งแต่ครั้งที่สิบเอ็ดถึงครั้งที่ สิบสี่ไม่ว่าเขาอาจจะทำพลาดก็เป็นได้! ชายหนุ่มชุดชมพูอ่อนหรือตา ทั้งคู่ลง ครั่งนี้มองดูเหมือนเขามุทะลุ แต่ในความเป็นจริงได้สิบความ มาก่อนแล้ว จึงรู้วามน่ร่างของคนผู้นี้มีแต่อาวุธวิเศษที่ผ่านการหลอม พลังจิตสิบสี่ครั้งทั้งนั้น

น่าเสียดายที่อาวุธประเภทที่เขาเลือกใช้ไม่ไหวที่ข้ามีส่วนใหญ่แล้ว จะหลอมพลังจิตมาประมาณสิบครั้งทั้งนั้น แต่ต่อให้มันขึ้นที่หลอมสิบสี่ครั้ง จริงๆ คนผู้นี้จะเลือกไม่หลอมก็นับว่าเข้าใจได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นวิธีการของข้า ก็อาจจะไม่ได้ผล ขณะยั้งหยัน ชายหนุ่มชุดชมพูผู้นี้ก็ตัดสินใจยอมทำตาม ข้อเรียกร้องของไปเสี้ยวฉุนอย่างเด็ดเดี่ยว

และพอเห็นว่าเมื่อตนตัดสินใจยอมรับข้อเสนอ หน้าของไปเสี้ยวฉุน ก็เปลี่ยนสีเป็นสีเหมือนขี้เถ้า เขาก็คลายใจลงจากเดิมอีกเล็กน้อย

ไปเสี้ยวฉุนหน้าตาบูดบึ้ง ทว่าในใจกลับยิ้มแฉ่งขึ้นราวมีดอกไม้ ผลิบาน แสร้งทำเป็นกัดฟันกรอด สะบัดปลายแขนเสื้อหนึ่งครั้ง รับ

หยกประดับขึ้นนั้นมาแล้วเดินเข้าไปในตลาดด้านหลังด้วยใบหน้า
มิดทะมึน

ไม่นานนักเมื่อเขาเดินออกมาสายสีเงินบนหยกประดับก็หายไป
แทนที่ด้วยเส้นสีทองหนึ่งเส้น อีกทั้งลักษณะของมันยังเปลี่ยนแปลง
ไปจากเดิม ขนาดหดเล็กลงและยังแผ่คลื่นพลังวิญญาณที่น่าครั่นคร้าม
ออกมา คลื่นนี้แผ่ไปสี่ทิศ ทำให้ทุกคนที่อยู่ในร้านต่างเบิกตากว้าง ในใจ
สั่นสะท้านอย่างบ้าคลั่ง

"ทำสำเร็จจริงๆ หรือนี้!"

"หลอมพลังจิตสิบเอ็ดครั้งเรียบร้อยแล้ว..."

ชายหนุ่มชุดชมพูสีหน้าเป็นปกติ สายตากวาดมองหยกประดับ
ที่อยู่ในมือไปเสียวูบแล้วถอนหายใจอยู่ในใจ

ไปเสียวูบขีดหน้าขึ้นอย่างลึบพอใจ สายตาจึงไปที่ชายหนุ่ม
ชุดชมพูพร้อมกล่าวว่าเสียงอันดัง

"ขุนเออร์ บอกวิธีการเก็บค่าใช้จ่ายในการหลอมพลังจิตของข้าให้
คุณชายท่านนี้ทราบสิ แล้วลองคำนวณดูว่าเขาควรจ่ายไอสถวิญญาน
ให้ข้าเท่าไร"

"วัตถุดิบนี้มีในไม่มี หลอมพลังจิตครั้งแรกเริ่มที่ไอสถวิญญาน
หนึ่งพันเม็ด เมื่อหนึ่งเลือนเป็นสองก็คือสองพัน สองเลือนเป็นสามคือ
สี่พัน อนุมานตามวิธีการเช่นนี้ไปเรื่อยๆ สี่คือแปดพัน เจ็ดคือหกหมื่นสี่
เก้าคือสองแสนห้าหมื่นหก สิบคือห้าแสนหนึ่งหมื่นสองพัน...ส่วน
หลอมพลังจิตสิบเอ็ดครั้ง ต้องจ่ายไอสถวิญญานจำนวน...หนึ่งล้าน
สองหมื่นสี่พันเม็ด"

เสียงของวิญญานไปเฝ้าดังก้องกังวาน ทุกคนที่อยู่รอบด้านต่างก็
สลดมหายใจดังเฮือก ในบรรดาพวกเขามีบางคนที่ยังคำนวณมาตั้งแต่
ก่อนหน้านี้แล้ว แม้จะเตรียมใจมาก่อน เมื่อได้ยินจำนวนนี้ก็ยังคงใจสั่น

อย่างบ้าคลั่งอยู่ดี

ไปเสียโฉนมองชายหนุ่มชุดชมพูด้วยสีหน้าล้าพองใจ ชายหนุ่มชุดชมพูเจียบไปครู่หนึ่งก็ยิ้มน้อยๆ ก่อนจะชี้ไปยังเจดีย์เก็บวิญญาณที่นำออกมาเมื่อครู่นี้แล้วเอ่ยเนิบนาบ

"ในเจดีย์เก็บวิญญาณมีโอสถวิญญานห้าล้านเม็ด เจ้าสามารถหลอมต่อไปได้ แต่หลอมพลังจิตสิบเม็ดครั้ง ข้ายังไม่พอใจ" คำพูดของเขาสะท้อนจิตใจผู้คนได้อีกครั้ง คราวนี้คนที่อยู่ด้านนอกก็พากันล้อมเป็นวงกว้าง เมื่อเห็นการเติมพลังที่สูงจนน่ากลัว พวกเขาก็พากันหน้าเปลี่ยนสี ขณะเดียวกันก็ตื่นเต้นมากด้วยจึงรีบหยิบแผ่นหยกขึ้นมาส่งข้อความเสี่ยงเรียกให้สหายของตนมารวมตัวกัน

ไม่นานเรื่องนี้ก็ครึกโครมไปทั่วเขตที่แปดสิบเก้า เกร่างนับไม่ถ้วนพุ่งทะยานมาตรงจุดนี้อย่างรวดเร็ว ต่อให้คนที่อยู่ตรงนี้มีมากเกินไปจนเข้าไปไม่ได้ พวกที่มาก็ใหม่ก็ยกवादญาณวิเศษเข้ามาเพื่อจับตามองอย่างใกล้ชิด

ม่านตาของไปเสียโฉนหดตัว ก่อนหน้านั้นเขาก็วิเคราะห์ได้ว่าอีกฝ่ายวางแผนล่วงหน้าไว้ให้ตน ยามนี้จึงหัวเราะเสียงเย็นอย่างไม่ปกปิดอีกต่อไป เพียงรับหยกประดับขึ้นนั้นมาแล้วหมุนกายเข้าห้องไปทันที

ไม่นานนักเมื่อเขาเดินออกมาหยกประดับขึ้นนั้นก็มีลายเส้นสีทองปรากฏเพิ่มขึ้น การปรากฏของลายเส้นสีทองนี้ทำให้ทุกคนที่อยู่ทั้งในและนอกห้องต่างก็ร้องอุทานด้วยความตกใจ

"สิบสองครั้ง...สวรค์!"

"ไม่เคยเห็นการเติมพลังสูงเช่นนี้มานานหลายปีแล้ว รีบเรียกคนมาดูเร็วเข้า เรื่องนี้ต้องครึกโครมไปทั้งเมืองขุยหวงแน่นอน!"

ขณะที่ทุกคนร้องอุทานดังอื้ออึง ในที่สุดชายหนุ่มชุดชมพูก็รู้สึกได้ถึงแรงกดดันเล็กน้อย นัยน์ตาเขาฉายแววลังเล ก่อนจะจ้องไปเสียโฉน

เขม็งแล้วเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

"ยังไม่พอใจ หลอมต่อไป!"

ไปเสียจนรับรู้ได้ถึงความแน่วแนของชายหนุ่มชุดชมพูก็แค้นเสียงขึ้นจมูกอยู่ในใจ พุดกับตัวเองว่า เจ้ารอช้าก่อนเถอะ ดูซิว่าช้าจะทำให้เจ้าตกใจตายได้หรือไม่! คิดมาถึงตรงนี้ไปเสียจนก็หมุนตัวเดินกลับเข้าไปในห้องอีกครั้ง เมื่อเดินออกมาแผ่นหยกประดับในมือของเขาก็มีเส้นสีทองเส้นที่สาม!

"หุนเออร์ บอกราคา!" คราวนี้ยังไม่ทันรอให้ทุกคนได้ฮือฮา เสียงของไปเสียจนที่แหลมน้อยๆ ก็ดังลั่นไปทั่วด้าน

วิญญาณไปเฝ้าถึงกับตัวสั่นทึ่ม เพราะเรื่องในครั้งนี้เหนือความคาดหมายของเขามากยิ่งนัก แต่ยังไม่ทันรอให้เขาได้ลงเลก็ต้องรีบเอ่ยออกไปตามคำสั่งของไปเสียจน

"การหลอมพลังจิตครั้งนี้โอสถิวิญญาณสี่ล้านเก้าหมื่นหกพันเม็ด!"

เสียงของวิญญาณไปเฝ้าดังสะท้อนไปแปดทิศ บัดนี้ไม่เพียงแต่คนในเขตที่แปดสิบเก้าเท่านั้นที่ตื่นตะลึงอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ แม้แต่คนในเขตอื่นๆ จำนวนไม่น้อยที่ตามมาอย่างรวดเร็วเพราะได้รับข้อความเสียงก็รู้สึกไม่ต่างกัน หากมองลงมาจากที่สูงจะเห็นได้ว่ารอบๆ เขตแปดสิบเก้าในเวลานี้มีผู้บำเพ็ญเพียรอย่างน้อยสิบกว่าเขตมารวมตัวกัน

ร่างของชายหนุ่มชุดชมพูก็เริ่มสั่นขึ้นมาบ้างเหมือนกัน นัยน์ตาเขาเริ่มทอแสงแห่งความลนลาน สมอมีแต่เสียงดังอึงอล พยายามพินให้ตัวเองรักษาท่าที่นิ่งสงบ เพราะถึงอย่างไรทุกอย่างนี้ก็หาใช่ว่าเขาจะไม่เคยเตรียมใจมาก่อน แต่ในใจเขาก็ขมขื่นไม่น้อย จากความคาดหวังของเขา ทางที่ดีที่สุดคือระหว่างที่อีกฝ่ายหลอมมาถึงขั้นที่สิบสี่ หยกประดับชิ้นนี้จะแตกสลายไปก่อน

คนผู้นี้มีพรสวรรค์ด้านการหลอมพลังจิตน่าตะลึงเกินไปแล้ว!

หลังจากกักพันกรอด ชายหนุ่มชุดชมพูก็ปล้นเงยหน้าขึ้นมองไปเสียวูฉุน แล้วพูดเน้นย้ำทีละคำ

"ข้ายังไม่พอใจ เจ้าหลอมต่อไป!"

คราวนี้ทุกคนทั้งในและนอกร้านที่จับตามองอยู่ก็เกิดความตะลึง พริ้งเพริดขึ้นมาในหัวใจ ความตกตะลึงนี้ได้ทะยานสูงถึงขีดสุด สะท้อนฟ้าสะท้อนดิน พวกเขามองออกตั้งนานแล้วว่าการเดิมพันครั้งนี้ผิดปกติ เมื่อเห็นชายหนุ่มชุดชมพูยังคงพูดว่าไม่พอใจครั้งแล้วครั้งเล่า พวกเขา ก็เข้าใจแล้วว่านี่ต้องมีความหมายลึกล้ำแฝงเร้นอยู่แน่นอน

ยังไม่พอใจหรือ เจ้าคนชุดชมพู คอยดูเถอะว่าข้าจะทำให้เจ้า ตกใจตายได้อย่างไร! ไปเสียวูฉุนสะบัดร่างกลับเข้าไปในห้องอีกครั้ง หนึ่งก้านธูปต่อมา เมื่อเขาเดินออกมาจากในห้องและทุกคนล้วน มองเห็นหยกประดับในมือของเขา เสียงร้องอุทานแตกตื่นเขย่าคลอน นภาภาคและปฐพีก็ระเบิดเทียมฟ้าอีกครั้ง

"สิบ...สิบสี่ครั้ง!"

"หลอมพลังจิตสิบสี่ครั้ง นี่จะเป็นไปได้อย่างไร สวรรค์..."

ท่ามกลางเสียงฮือฮานี้ คนจำนวนไม่น้อยต่างก็ส่งข้อความเสียง ให้คนรู้จักอย่างบ้าคลั่ง บอกให้พวกเขารับมาที่นี้ ขณะเดียวกันเสียงของ วิญญาณไปเฮายังไม่ทันบอกราคา ไปเสียวูฉุนกลับซิงตะโกนออกมา เสียก่อนด้วยความล้าพองใจ

"ไอสถีวิญญาณแปดล้านหนึ่งแสนเก้าหมื่นสองพันเม็ด!" ไปเสียวูฉุน คิกคะนองอยู่ในใจ รู้สึกว่าต้องให้ตนเอ่ยบอกเองถึงจะมีพลังอำนาจ มากกว่า

เสียงล้าพองใจของไปเสียวูฉุนเปรียบประหนึ่งระฆังไว้ทุกข์สำหรับ ชายหนุ่มชุดชมพู ในใจของเขาเหมือนมีอสนีบาต ทำให้ใบหน้าของเขา

ชีวิตเขาไปในพริบตา รู้สึกคล้ายถูกแรงมหาศาลขุมหนึ่งกระแทกโจมตีจนร่างของเขาเซถอยไปข้างหลังหลายก้าว สูดลมหายใจเอือกๆ อีกหลายที ดวงตาทั้งคู่แดงก่ำทันใด ต่อให้จะเตรียมใจไว้แล้ว แต่เขาก็ยังคงใจสั่น เพราะจำนวนโอสถวิญญูณนั้นมหาศาลเกินไป ยิ่งเมื่อลองบวกเข้าด้วยกันดูแล้วก็มากจนเกือบจะถึงสิบห้าล้านเม็ด

ยามนี้เขาเริ่มรู้สึกเสียใจที่เสนอตัวเป็นคนออกหน้า ใจอยากจะทำแต่ขึ้นหลังเสียแล้วย่อมลงยาก ในใจจึงเริ่มคิดไม่ตก การเดิมพันครั้งนี้มีคนจับตามองเยอะเกินไป คนข้างนอกที่ตามมาดูเรื่องสนุกก็มีมากมาย นับหมื่นคน ทั้งยังมีผู้บำเพ็ญเพียรจากเขตอื่นๆ ที่พากันเร่งรุดมาที่นี่อย่างรวดเร็ว

"ลูกคำทำนี้นพอใจแล้วหรือไม่ โอสถวิญญูณในเจดีย์เก็บวิญญูณนี้ไม่พอแล้วนะ เจ้าต้องให้ข้าทั้งหมดแปดล้านหนึ่งแสนเก้าหมื่นสองพันเม็ด เจ้าจ่ายมาให้ครบก่อน หากยังไม่พอใจ ข้าผู้แซ่ไปยังหลอมให้เจ้าต่อได้!" ไปเสียวณุนเหิดคาง เอ่ยอย่างได้ใจสุดขีด

ทว่าไปเข้ากลับยั้งเซ่อ มองอาจารย์ของตัวเองด้วยความอึ้งงัน ในใจลังเล ครุ่นคิดว่าดูเหมือนอาจารย์ของตนจะคำนวณผิดไป เขาน่าจะคิดแค่ราคาค่าการหลอมพลังจิตครั้งสุดท้ายเท่านั้น ยังไม่ได้คิดรวมจำนวนของครั้งก่อนๆ เลย

ใจเขาอยากจะทำแต่ถอน แต่ผู้ที่มาคุมดูมีมากเกินไป ตนต้องทำท่าเหมือนลอยดังที่วิญญูณทาสควรจะเป็น มีอาจเอ่ยเตือนได้ ดังนั้นจึงได้แต่ถอนหายใจอยู่ในใจ มีความรู้สึกอยากจะยกมือปิดหน้า

รอบด้านมีเสียงลมหายใจหอบหนักฟังไม่ได้ศัพท์ ทุกคนถูกทำให้สะท้อนสะเทือน ขณะเดียวกันก็มีคนไม่น้อยที่เริ่มรู้สึกแปลกใจ สังเกตได้ว่าไปเสียวณุนเหมือนจะคำนวณราคาผิด แต่ชายหนุ่มชุดชมพูเป็นผู้มากฝีมือผู้สูงศักดิ์ พวกเขาไม่อยากล่วงเกิน เมื่อเห็นว่าไปเสียวณุน

คำนวณผิด แต่ละคนจึงลอบเหลือบมองไปเสียวุ่น ชายหนุ่มชุดชมพูก็มองไปเสียวุ่นด้วยอาการอึ้งงันเหมือนกัน เขาไม่เชื่อหรือกว่าอีกฝ่ายจะคิดผิด...ผ่านไปพักใหญ่ก็พลันเงยหน้าขึ้น ตบถุงเก็บของหนึ่งที่โยนเจดีย์เก็บวิญญาณออกมาอีกหนึ่งองค์

"ข้างในนี้มีไอสถิวิญญาณสี่ล้านเม็ด ข้า...ยังไม่พอใจ เจ้าจงหลอมให้ข้าต่อไป!" ชายหนุ่มชุดชมพูตะโกนเสียงดังหมายหยั่งเชิง ครั้งนี้เขารวบรวมกำลังของผู้มากฝีมือมากมาย ทั้งยังรวมของตัวเองเข้าไปด้วยสุดท้ายถึงสะสมไอสถิวิญญาณมาได้ถึงเพียงนี้ และนี่ก็เป็นขีดสุดแล้ว อีกทั้งไอสถิวิญญาณพวกนี้ก็นับว่าเทียบเท่ากับรากฐานของตระกูลใหญ่ๆตระกูลหนึ่งเลยทีเดียว!

"หลอมพลังจิตสิบสี่ถึงสิบห้าครั้ง ราคาไม่เหมือนกัน ไม่ได้คิดทบทวนเท่าตัว แต่ทบทวนเท่า!" ไปเสียวุ่นเอ๋ยน้ำเสียงจองหง

"ซึ่งหมายความว่าหากครั้งนี้ข้าทำสำเร็จ...จำนวนไอสถิวิญญาณที่เจ้าต้องจ่ายให้ข้าก็คือแปดสิบเอ็ดล้านเก้าแสนสองหมื่นเม็ด!" ไปเสียวุ่นเองก็เริ่มอกสั่นขวัญผวา อดไม่ไหวจำต้องเอ่ยเตือน "เจ้า...มั่นใจหรือว่าจะจ่ายไหว"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/44qSHGg>